

MALEIER en de MALEIERKRIEL

De Maleier is hoogstwaarschijnlijk de oudste van alle gedomesticeerde hoenderrassen. Zijn gigantische verschijning heeft hem in de loop der jaren veel aanhang opgeleverd. Er is een theorie van de bekende Coenraad Temminck (1778-1858), zoöloog, dat de Maleier een rechtstreekse afstamming zou zijn van de lang uitgestorven Gallus Giganteus.

Gallus Giganteus

Huidige Maleier

Gallus Bankiva

Maar Charles

Darwin (1809-1882), Engels autodidact op het gebied van natuurlijke historie, biologie en geologie, betwist dat en zegt dat de Maleier een rechtstreekse afstamming is van de Gallus Bankiva. Hier zijn in de loop der jaren vele discussies over geweest onder diverse wetenschappers. Het zal dus altijd een mysterie blijven wat de precieze afstamming is van de Maleier. Een ding is zeker: De Maleier staat aan de voet van vele Aziatische hoenderrassen gelet op zijn reusachtige verschijning met lange hals en poten en een vervaarlijk aandoende gelaatsuitdrukking. Hij is het prototype van vele Aziatische vechthoenderrassen.

De Maleiers zijn waarschijnlijk de oudste en zeker de meest prominente van alle Aziatische vechthoenderrassen die omstreeks 1830 door zeelieden op Engelsekoopvaardijochepen naar Europa zijn gebracht. Ongetwijfeld bestaat er verwantschap tussen de Maleier en de Aseel. Reeds in de beginfase kwamen de Maleiers in verschillende kleuren voor.

Tot voor 1930 werden de Maleiers gefokt die een beetje anders van type waren dan hedentendage. De huidige Maleiers zijn in de afgelopen decennia in de fokkerij voor tentoonstellingen nogal gewijzigd in type. Het belangrijkste in deze is dat de driebogenlijn, hals-, rug-, staartlijn, het meest raskenmerkend is. De tweede boog wordt overigens niet gevormd door de rug maar door de hoog opgetrokken schouders en vleugels.

1963

1967

1984

2012

1961

1967

2000

2009

Op foto's uit

diverse vakbladen is te zien hoe de Maleiers in de loop der jaren door intensieve fokkerij in Europa een type hebben verkregen dat de standaardbeschrijving benadert. Het oude type had een minder opgerichte romp terwijl deze nu verticaler is. De bouw van de romp oogde een stuk langer. Ook de staart was aanmerkelijk langer en werd lager gedragen. De Maleiers van nu hebben over het algemeen minder dikke beenderen en schedel. De kop is derhalve minder breed en wreed uitdrukkelijk.

Kenmerkend voor de Maleier is zijn extreme hoogte. In oude boeken wordt een hoogte beschreven van 75 tot wel 90 cm hoogte. Dit komt nu niet meer voor. Een goede haan kan nog wel eens een hoogte van ± 75 cm benaderen, maar dit zijn uitzonderingen. Men wijt dit aan degeneratie en onjuiste fokkerijselectie. Ook worden gewichten van 7,5 kg vermeld voor een haan, terwijl dat nu maximaal 4,75 kg mag zijn.

Kenmerkend is de krappe en zeer korte bevedering die Maleiers moeten hebben als raskenmerk. Dit moeten de Maleiers die destijds ingevoerd werden ook hebben gehad. Door dit type bevedering lijken zij behoorlijk slanker en minder zwaar dan ze werkelijk zijn. Desondanks kan men echter stellen, dat zij behoren bij de allergrootste hoenders. De huidige Maleiers die tegenwoordig tentoongesteld worden zijn voldoende hooggesteld en groot, doch de oorspronkelijke dieren schijnen op deze punten toch iets meer gehad te hebben. In Zuid Afrika zijn er nog Maleiers die raseigenschappen vertonen hoe ze oorspronkelijk waren. Liefhebbers uit Europa zijn op dit moment doende eieren te importeren.

Maleiers gefotografeerd in Zuid-Afrika

Maleierkrielen van Alexander Möst (D)

MALEIER Kriel

De Maleierkrielen zijn voortgebracht uit kruisingen tussen grote Maleiers, Aseels en andere kleine vechthoerassen. Dhr W.F. Entwisle uit de omgeving van Leeds in Engeland, een legendarische ras pluimvee expert van zijn tijd, creëerde het ras in het midden van de 19de eeuw. Hij creëerde vijf kleurslagen, t.w; wit, tarwe, porselein, patrijs en witpatrijs. Rond het jaartal 1900 was het ras in Engeland erg populair en verscheen in zeer goede kwaliteit op vele grote tentoonstellingen. Ook de liefhebberij voor het houden van Maleierkrielen is kort na de eeuwwisseling overgevlogen naar het vaste land door dhr, Marten naar het Nedersaksische Lehrte. In Duitsland werden nog andere kleurslagen gecreëerd zoals, zwart, koekoek, blauwtarwe en goudhalzig.

Rastypische eigenschappen

Er wordt hedentendage niet meer met Maleiers gevochten. De hanen zijn niet meer voor het game vechten geschikt omdat naast het vredelievender karakter zij ook veel te traag zijn geworden door hun logge en lange bouw. Hun vechtstijl is ruim achterhaald door shamo-achtige vechters. Doordat de Maleier enorm krachtig was kon hij het vroeger in een gevecht erg lang volhouden. De dieren met hun extreme hoogte hebben eerder last dan voordeel van hun lange poten. Ze worden nu vooral gebruikt om te kruisen met vechtrassen ten behoeve van re-generatie. In de loop der jaren is het karakter van Maleiers geworden tot wat een tentoonstellingsdier betaamt. Daar Maleiers van nature vechtlustig zijn kunnen hennen zich maar moeizaam verenigen indien deze vreemd aan elkaar zijn of enige tijd naar een tentoonstelling zijn geweest. Het is frappant dat zij dieren van andere rassen met rust laten. De hanen kunnen van jongsafhaan maanden bij elkaar gehouden worden. Een dag uit elkaar geweest, wordt het een gevecht dat alleen door separatie stopt. Door degeneratie en lijnenteelt is de kracht van de meeste Maleiers in Europa behoorlijk afgenomen

De eierproductie bij Maleiers is niet groot. Ze leggen een kleine 120 eieren per jaar als de omstandigheden goed zijn geweest. De eieren zijn lichtbruin en wegen circa 55-60 gram. De hennen worden zelden broeds en zijn moeilijk broeds-af te maken.

Rastypische eigenschappen bij de Maleierkriel

Maleierkrielen moeten qua type gelijk zijn aan de als de grote. Doch in werkelijkheid is verschil in de verhouding van de verschillende onderdelen waar te nemen. Dit doordat deze in proporties verschillen t.o.v. de grote Maleier. De Maleierkriel is t.o.v. de grote Maleier een zeer rustig en handelbaar ras. De hanen zijn totaal niet vechtlustig en kunnen van jongs af aan erg lang bij elkaar gehouden worden. Met name bij de hanen is het moeilijk een goede driebogenlijn te laten vererven. De hennen hebben dikwijls een lange rug. Vaak zijn de huidige tentoongestelde Maleierkrielen aan de forse kant. Het zal een uitdaging zijn voor de weinige fokkers het gewicht weer wat te reduceren.

Rasbeschrijving:

ALGEMENE INDRUK:

Een zeer groot, zeer hooggesteld hoen met een zeer krappe bevedering en een wrede kopuitdrukking en liefst parelkleurige ogen. De hals, romp en staart vormen een typische driebogenlijn. Sterk geelvellig.

VORMBESCHRIJVING: ROMP:

Zeer breed doch van achteren aanmerkelijk smaller dan van voren; opgerichte houding. Als de romp van achteren breed is, zullen de vleugel eerder geneigd zijn langs het lichaam te positioneren. Hierdoor komt de positie van de schouder ook lager en zal de visuele tweede boog veel minder aanwezig zijn. Wat ook vaak gezien wordt is een erg lange romp wat de sierlijkheid van de Maleier niet ten goede komt.

Malayoïde schedel

Maleier schedel

Brede schedel met fraaie wenkbrauwen

KOP:

Schedel zeer breed met ver overstekende wenkbrauwen waardoor de kop een wrede uitdrukking krijgt; gezicht glad en levendig rood. De brede schedel heeft weliswaar niet meer de vorm van een Malayoïde schedel, maar heeft zeker raakvlakken. Schedels van andere soorten gedomesticeerde hoenders hebben dit in veel mindere mate. De schedels van Maleiers uit Zuid-Afrika hebben een meer Malayoïde type schedel.

De kop is groot en zeer breed tussen de ogen. De brede schedeltop zorgt voor zwaar ontwikkelde wenkbrauwen. De ogen liggen diep en zijn overschaduwd door de wenkbrauwen waardoor ze een boosaardige blik hebben.

Walnootkam zoals hij moet zijn. (Fraaie oogkleur!!)

KAM:

De walnootkam moet klein en vrij smal zijn en zeker niet over de schedel zakken, gladde structuur voorop de kop geplaatst en helderrood van kleur.

SNAVEL:

Krachtige korte gebogen snavel, geel, al of niet met hoornachtige aanslag. Vaak is de snavel te lang wat afbreuk doet aan de krachtige uitstraling van de kop. De snavel moet breed zijn aan de basis zodat deze in een vloeiende lijn in de kop overgaat.

KINLELLEN:

Nagenoeg geen kinlellen, maar wel een goed ontwikkelde, onbevederde keelwam die zich zover mogelijk naar beneden uitstrekt.

OORLELLEN:

Zeer klein, langwerpig, fijn van weefsel; levendig rood zonder enig wit.

OGEN:

Diepliggend, parelkleurig tot licht geelachtig. (Bij jonge dieren is iets rood-oranje achtige kleurinmenging toegestaan). Na 10 maanden moeten de ogen al richting geelachtige kleur zijn gegaan.

Fraaie snavel, keelwam en oogkleur

Lange smalle hals

HALS:

Een lange, rechtop gedragen hals welke achter de kop het dikst is, moet goed aansluitend weinig ontwikkeld kort halsbehang tonen. Het mag de rug en schouders niet bereiken. Kort halsbehang zal de halslengte accentueren.

Korte, brede rug met opgetrokken schouders.

RUG EN ZADEL:

Breed tussen de opgetrokken schouders, niet te lang en overlans enigszins gerond, niet te breed in het zadel, dus smaller wordend en afhellend naar de staart; zadelbehang kort en spaarzaam ontwikkeld.

BORST:

Brede, krachtig gespierde borst die maar weinig naar voren gedragen wordt. Door de krappe bevedering is het borstbeen bloot. Een helder rode aanblik hiervan zegt zeker iets van de conditie van het dier.

Het lichaam is breed tussen de schouders = brede borst!

Fraai aangetrokken vleugels

Uitstaande vleugelboeg

VLEUGELS:

De vleugeldracht bepaalt de tweede boog in de driebogenlijn. De vleugels moeten krachtig zijn, doch kort, goed aangetrokken, de vleugeleinden worden op de rug gedragen waardoor de tweede boog gevormd wordt; vleugeldek licht gebogen. De vleugeleinden moeten elkaar net of bijna raken. Overlappen de vleugels elkaar, dan hebben we vaak te maken met (te) smalle dieren. Op het hoogste punt van de vleugel is de huid ter hoogte van het gewricht opperarmbeen-ellepijp onbevederd. Dit siert het vechthoen.

SCHOUDERS:

Breed en hoekig met naar buiten uitstaande vleugelboeg.

Ideale hanen staart. (kenmerkende driebogenlijn)

STAART:

Vrij klein en samengevouwen, afhangend gedragen zonder de neiging tot een sleepstaart; stuurveren matig ontwikkeld, sikkels, smal, hard en slechts licht gebogen, staartdekveren kort en spaarzaam aanwezig.

ACHTERLIJF:

Goed opgetrokken en weinig ontwikkeld, donspartij zeer kort.

DIJEN:

Lang en zwaar bespiede dijen , krap bevederd en goed uit elkaar geplaatst, moeten geheel zichtbaar zijn.

LOOPBENEN EN TENEN:

Lang en krachtig; goed uit elkaar en evenwijdig aan elkaar geplaatst, iets gebogen in het hielgewricht, rond met glad aanliggende schubben, sporen goed ontwikkeld. Vier lange tenen met sterke nagels, de achterteen naar achteren geplaatst; diep geel.

BEVEDERING:

Kort, spaarzaam aanwezig, hard en smal. Hierdoor zijn de veren vaak wat beschadigd. De keurmeester zal hier enige coullance in moeten hanteren. Dat de kam van het borstbeen en schoudergewrichten doorgaans onbevederd zijn is een pre.

ERNSTIGE FOUTEN:

Onvoldoende lichaamsgrootte; te lage beenstelling; te vlakke rug; ontbreken van de driebogenlijn; afwijkende beenstand (koehakkig) X benen; te lange, smalle kop en snavel; te volle, losse bevedering; afwijkende oog- en beenkleur.

Gewichten volgens de Nederlandse standaard:

Haan: 3,75-4,75 kg Hen: 3-3,75 kg

Kleurlagen (in Nederland erkend)

Maleier groot : Tarwe – Blauwtarwe – Wit - Roodporselein - Witpatrijs - Rood

Maleier kriel : Tarwe – Wit – Witpatrijs – patrijsbont.

Maleiers zijn vormvogels waarbij het type het meest vooraanstaande is. Kleur en tekening komen pas op de tweede plaats maar moeten wel herkenbaar zijn, schrijft de Nederlandse standaard voor.

De in ons land meest voorkomende kleur bij Maleiers is de tarwekleur. Dit geldt ook voor in de ons omringende landen. Tarwekleur bij Maleiers is een nuance donkerder zoals bij andere tarwekleurige rassen.

Kleurslag en tekening tarwe:

Haan:

Kop, hals en zadel warm donkerrood zonder schachtstreeptekening:

Schouders en rug donkerrood.

Zadel: zadelbehang oranje. Een iets diepere tint in het zadelbehang dan in het halsbehang mag. Gelijkheid in kleurdiepte bij beide veergroepen geniet voorkeur.

Staart: stuurveren zwart; sikkels, bijsikkels en staartdekveren groenglanzend zwart.

Vleugels: boeg zwart. Vleugelband groenglanzend zwart.

Kleine slagpennen: binnenvaan zwart, buitenvaan bruin, zodat bij gesloten vleugel een bruine vleugeldriehoek gevormd wordt. Ondanks dat de kleur op de tweede plaats komt, zal met name gelet worden op aanwezigheid van de vleugeldriehoek

Borst: groenglanzend zwart. Overige bevedering; zwart met grijsachtig dons.

Hen:

Kop, hals en zadel warm bruinrood zonder schachtstreep-tekening. De halskraag mag enige tekening hebben. De voorkeur gaat uit naar een roomgele tarwekleur op borst, rug en vleugels, maar dit komt zelden voor bij hennen. Vaak is de kleur bruingeel. De kleur van de hals moet zich duidelijk donkerder onderscheiden van het overige gevederte.

Kop en halsveren: licht goudbruin met niet noemenswaardige schachtstreep-tekening.

Borst, rug en vleugels: roomgeel tarwe.

Staart: bovenste stuurveren aan weerszijden diep tarwe, flauw gespikkeld met zwart; overige staartveren dofzwart of zwart met smalle tarwe rand.

Grote en kleine slagpennen: buitenvaan tarwe, binnenvaan tarwegrijs met bruinzwarte stippen.

Buik, achterlijf en benedendijen; roomgeel tarwe met haast witte donskleur.

Kleurslag en tekening blauwtarwe:

Hetzelfde tekeningpatroon als bij tarwe. De kleur dofzwart en zwart bij tarwe zal bij deze kleurslag gelijkmatig en zo helder mogelijk blauw moeten zijn.

Kleurslag en tekening Roodporselein:

Deze kleurslag komt nog zelden voor. Porseleinkleurige dieren kunnen het beste pas het tweede levensjaar worden tentoongesteld, daar de kleur en tekening dan het best tot zijn recht komt. De grondkleur van hals en zadelbehang moet levendig bruinrood zijn. In borst, dijen en vleugelband mag meer zwart voorkomen evenals in de vleugels en staart meer wit.

Voor de overige kleurbeschrijvingen verwijs ik u naar:

<http://www.nhdb.nl/Hoenders/92roodporselein.htm>

<http://www.nhdb.nl/Hoenders/11roodgeschouderdwit.htm>

<http://www.nhdb.nl/Hoenders/70rood.htm>

<http://www.nhdb.nl/Hoenders/27patrijsbont.htm>

Kleurslag wit:

Ook deze kleurslag komt zelden voor. In Duitsland wordt er nog wel gefokt om witte dieren te verkrijgen. Deze kleurslag spreekt voor zich. Zo helder mogelijk wit. Dit is bij de Maleier ook een moeilijke opdracht.

Aandachtspunten:

- Een groot probleem is dat Maleiers erg hard groeien en met name de hanen dientengevolge te zwaar worden voor de poten. Zij zakken dan door te poten en gaan continu op hun hakken zitten. Is dit eenmaal het geval, dan is er geen enkele remedie voor herstel van dit euvel mogelijk. Men dient zeker in de opgroeiende fase calorie-arm te voeren. Bij voorkeur dienen jonge dieren op een grasveld op te groeien. Zijn de dieren eenmaal volgroeid, dan kan gevoerd worden met een regulier eiwitrijk voeder.
- Zorg dat de voederbak zo hoog is dat de dieren er net bij kunnen. Hierdoor wordt voorkomen dat de dieren op hun hakken gaan rusten om te eten.

- Om beweging te bevorderen plaats de eet- en drinkplaats zover mogelijk uit elkaar.
- Gelet op hun lange poten en tenen en hun krappe bevedering zorgdragen dat deze dieren goed beschermt zijn tegen al te hoge vorst.
- Maleiers hebben veel loopruimte nodig zodat de spieren zich voldoende kunnen ontwikkelen.
- Voor goede bevruchting is het houden van "een op een" de beste methode.
- Plaats de zitstok niet hoger dan 25 cm boven de grond.

Geraadpleegde literatuur: Oriental gamefowl van Horst W. Schmidt, Cockfugting all over the world vn C.A. Finsterbusch, Handboek rashoenders van Rudiger Wandelt & Josef Wolters, Nederlandse standaard van hoenders en dwerghoenders NHDB, Tijdschriften: Geflügel-Börse & Avicultura.